

[Knud Jespersen.]

kert kun at inddrage lønmodtagerne, lyder det godt og rigtigt, men det, vi har set indtil nu, i hvert fald i konkret form, går næsten udelukkende på lønmodtagerne. Må jeg ...“

Jeg fortsætter citatet; man skulle næsten tro, at det var mig, der har sagt det, så klogt lyder det, der følger.

„... Må jeg minde om, at jord- og ejendomspriserne er steget voldsomt, og det er en kendsgerning, at der er omsat for ca. 10 mia kr. af jord og fast ejendom i 1969. Man skønner, at i hvert fald 2 mia kr. af disse går til forbrug i den omsætning, der finder sted i samfundet, for en relativt lille gruppe et meget stort beløb i forhold til overenskomstkravene, som er opgjort til ca. 1 mia kr.“

Vel talt. Alt dette er så sandt, som det er sagt. Hvordan er så forholdet i dag? Værdistigningerne i 1975 udgjorde et fantasibeløb, der svarer til samtlige industriarbejderes årlige lønindkomst. Det var på det tidspunkt, statsminister Anker Jørgensen greb ind og låste lønningerne fast. Da hørte vi ikke om værdistigningerne. I 1976, og det ved man, bliver omsætningen for jord og fast ejendom på 40 mia kr. Heraf bliver i hvert fald 8 mia kr. brugt til direkte forbrug i den omsætning, der finder sted i samfundet. Men, statsminister, 8 mia kr. svarer til en lønstigning på 6 pct. Det vil sige, man kunne have fået 12 pct., hvis man ville have kigget rigtigt på tingene, og hvis det havde været den hr. Anker Jørgensen, der optrådte i denne forespørgselsdebat i 1970.

Da problemet med jord og fast ejendom samt belåning af værdistigning kun var en fjerdedel af det nuværende, da var det „pokerspil“ og „fordækte kort“ at føre lønpolitik ensidigt på lønindkomsterne.

Hvad er det, som gør, at statsministeren nu selv spiller pokerspil med fordækte kort? Man vil ikke tage fat på værdistigningerne og belåningerne, som vi har foreslået og gentager i forslag til beslutning under tingets møde nu. Hvad er det dog, en socialdemokratisk regering gør med lønmodtagernes interesser? Hvorfor lader man sig affinde med, at der står en vag og underligt formulert hale i forliget, at man vil søge at finde en eller anden form for rimelig beskatning? Jeg må nok gøre det meget klart: hvad er en

rimelig beskatning af disse jordværdistigninger? Er det en sådan holdning, som hr. Anker Jørgensen indtog i 1970, eller er det en holdning, som statsministeren indtager i dag?

Den socialdemokratiske regering vil jo sammen med forligspartnerne i princippet forlænge overenskomsten og torpedere den automatiske dyrtidsregulering. Hvis forslag herom vedtages, så betyder det jo, at der ikke er forhandlingsret, at arbejderne uden indflydelse på prisen på deres arbejde kommer til at leve under en i realiteten 6-årig overenskomst. Det er noget ganske enestående. Jeg har lyst til at spørge hr. Kjeld Olesen, om det er det, man forstår ved fri forhandlingsret.

Det er endnu en gang bekræftet, også igennem dette oplæg, vi her har fået, at indkomstpoltik er lønstoppolitik, at indkomstpoltik kun kan gavne kapitalhaverne og vil skade beskæftigelsen. Men denne gang er der jo ikke kun tale om en såkaldt nulløsning. Jeg hørte godt den smukke tale om de 2 pct., man måtte få mere, men når selv hr. Thomas Nielsen kan se, at det er der ingen mulighed for at løse nogen ting med, så turde det være klart for enhver, at så er der tale om mindre end en nulløsning.

For over for bindingerne af lønningerne står jo kravet om 5 mia kr. i nye afgifter, og den kendsgerning, at varepriserne, råvarepriserne, er steget med 25 pct., vil jo i sig selv betyde en stigning på 10 pct. for alle importerede varer. Om vi nu er meget venlige — det vil vi jo gerne være — så kan man se, at de nye afgifter plus kommende stigninger reelt vil betyde en prisforhøjelse på minimum 14 pct. Og til disse direkte, reelle minimumsstigninger kommer alle følgevirkningerne, som er totalt uoverskuelige. Jeg minder bare om, at i sin tid sagde en cigarsorterer, hr. Thorvald Stauning — senere statsminister og formand for socialdemokratiet — da man hævdede prisen på cigaretter med 1 øre, at det var at lægge en bombe under hele prisniveauet, og at det eneste, man kunne gøre værre, sagde hr. Stauning, var, hvis man forhøjede benzinpriserne. Nu kommer man altså her og siger 35 øre mere pr. liter, men jeg lagde også mærke til, at hr. Kjeld Olesen sagde: „vi har kigget efter alt det, der er luksus.“ Så vil jeg da godt vide: er det luksus, at vi igennem en